

Arrest

nr. 75 970 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 22 maart 1948 te Necuto, Buco Zau (provincie Cabinda). U bent van Bakongo afkomst. In 1961 vluchtte u naar Kinshasa (Democratische Republiek Congo). U woonde daar tot u in 2000 met uw echtgenote E. P. (...) (COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN 11/11412B) terugkeerde naar Cabinda (Angola). Jullie woonden in Necuto. U dreef handel tussen de Democratische Republiek Congo, Cabinda, Uige en andere plaatsen in Angola. U praatte met de kinderen van Necuto op straat over de mensen van Cabinda. U zei hen dat jullie slaven zijn en dat de 'MPLA'-regering (Movimento Popular de Libertação de Angola) over jullie heerst en jullie niets te zeggen hebben. Op 28 januari 2011 werd u thuis aangehouden. U werd naar de gevangenis in Cabinda gebracht. Na drie

dagen werd u getransfereerd naar de Comarca-gevangenis van Luanda. Uw echtgenote was ondertussen te weten gekomen dat u overgebracht werd. Ze reisde u achterna. Met de hulp van vrienden slaagde ze erin uw ontsnapping te regelen en ervoor te zorgen dat jullie het land zouden kunnen verlaten.

Op 3 februari 2011 verlieten u, uw vrouw en uw jongste zoon Angola. Op 4 februari 2011 kwamen jullie in België aan. Uw echtgenote E.P. (...) (ov 6762774, CG 11/11412B), uw jongste zoon F. Z. (ov 6762774) en u zelf startten nog diezelfde dag bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel een asielprocedure.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vervolging te vrezen van de Angolese autoriteiten omdat u aan de kinderen in Cabinda vertelde dat jullie slaven zijn van de Angolese regering en zelf niets te zeggen hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 20 december 2011, hierna CGVS, pp.2-3).

Er dient echter gesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Cabinda van 2000 tot begin 2011 totaal niet geloofwaardig zijn. U vertelde dat jullie in 2000, na de oorlog terugkeerden naar Cabinda (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U bleek echter niet te weten dat de burgeroorlog in Angola pas tot een einde kwam in 2002 (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en documentatie in het administratieve dossier). Het is echter erg bevreemdend dat u in 2000 teruggekeerd zou zijn naar Cabinda, Angola zonder geweten te hebben dat er nog steeds een burgeroorlog heerste in het land.

Toen u naar dorpen in de omgeving van uw dorp in Cabinda gevraagd werd, repliceerde u er niet veel te kennen omdat u veel reisde voor zaken (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Dit is echter geen afdoende uitleg om uw gebrek aan kennis van de streek waar u gedurende meer dan tien jaar woonde en van waar u beweerde afkomstig te zijn, te verantwoorden. U situeerde de rivier Dambinha nabij uw dorp, Necuto in Cabinda (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Op een kaart van de regio van Necuto is echter nergens een rivier Dambinha terug te vinden (zie documentatie in het administratieve dossier). U verklaarde verkeerdelijk dat de rivier Lufutoto door Buco Zau stroomt (zie gehoorverslag CGVS, p.4 en documentatie in het administratieve dossier). U had geen weet van enige problemen of gevechten in de regio van Necuto na jullie terugkeer naar Cabinda in 2000 (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uit de objectieve bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er in de jaren na 2000 nog meermaals gevechten en incidenten waren in de omgeving van Necuto (zie documentatie in het administratieve dossier).

U vertelde dat om tussen Kinshasa en Cabinda te reizen, u de wagen nam en dan aan de grens de boot en zo Angola binnen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U preciseerde dat u de boot nam in Lufototo, de plek genoemd naar de rivier die erlangs stroomt (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat Lufototo zich noch in Angola, noch in de buurt van de grens van Angola situeert maar in de Democratische Republiek Congo en dat het onmogelijk is om per rivier vanuit Lufototo tot in Angola, Cabinda te raken (zie documentatie in het administratieve dossier). U verklaarde katholiek te zijn en vertelde dat u naar de kerk ging in Necuto (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U stelde echter verkeerdelijk dat 'bispo Teka' de bisschop was van Cabinda (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en documentatie in het administratieve dossier). U bleek niet te weten dat de hoofdstad van de provincie, de stad Cabinda ook Tchiowa genoemd wordt (zie gehoorverslag CGVS, pp.5, 6 en documentatie in het administratieve dossier). U was niet in staat te zeggen welke dorpen of steden er tussen uw dorp en de hoofdstad gelegen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U noemde slechts de Fioti en de Kikongo als etniën uit Cabinda (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U kon zich niet herinneren wie de gouverneur van Cabinda was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Daar u verklaarde meer dan tien jaar in Cabinda gewoond te hebben, mag redelijkerwijs en rekening houdende met uw lage scholingsgraad toch van u verwacht worden dat u in minimale mate op de hoogte was van de regio waar u woonde, met name Necuto, Buco Zau en Cabinda. Dit was duidelijk niet het geval.

Daar uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Necuto, Cabinda niet geloofwaardig zijn, kan bij gevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de vervolging door de Angolese autoriteiten waar u beweerde het slachtoffer van geweest te zijn in Necuto, Cabinda.

U legde op het Commissariaat-generaal een kopie van het uittreksel uit het geboorteregister ('Certidão de Narrativa Completa do Registo de Nascimento') van uzelf, van uw echtgenote en van uw jongste zoon (allen uitgegeven op 31 januari 2011 te Luanda) voor. De authenticiteit van deze documenten kan echter in twijfel getrokken worden om volgende redenen. Zo vermelden het uittreksel van u zelf en dat van uw echtgenote beiden dat jullie geboren zijn in de plaats Buco Zau in de 'município' Buco Zau, terwijl u zelf verklaarde dat zowel u als uw echtgenote geboren zijn in de plaats Necuto in de 'município' Buco Zau (zie gehoorverslag CGVS, pp.3, 8). Verder vermeldt uw uittreksel als vader Molo Pedro terwijl u zelf stelde dat uw vader Manuel Nzambi heette (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Met betrekking tot het uittreksel van uw zoon dient opgemerkt te worden dat het vermeldt dat uw zoon in 1999 geboren is in Cabinda terwijl uit uw verklaringen blijkt dat jullie pas in 2000 terugkeerden naar Cabinda (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Bovendien vermeldt deze akte de naam 'Zikuassalaco Sebastião Molo' en niet 'Zikwassalako Frederico' zoals opgegeven bij jullie asielaanvraag. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaarde deze documenten gekregen te hebben van de vrouw die jullie reis regelde (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U weet bij gevolg niet precies waar de documenten vandaan kwamen en of de vrouw iets betaalde om het allemaal te regelen (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit of van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voert aan dat hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing waarin er wordt gesteld dat geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoeker omtrent zijn beweerde vervolging door de Angolese autoriteiten. Verzoeker voert eveneens aan dat hij een lage scholingsgraad heeft en hij de mening is toegedaan dat men niet van hem kan verwachten dat hij een uitgebreide kennis van zijn herkomstland bezit.

Verzoeker benadrukt dat hij echt niet snapt hoe de verwerende partij tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Verzoeker voert aan dat elke redelijke en zorgvuldige overheid rekening had dienen te houden met de lage scholingsgraad van verzoeker. Verder merkt verzoeker op dat de vragen betrekking hebben op gebeurtenissen van meer dan tien jaar geleden en hij meent dan ook dat de verwerende partij hiermee rekening had moeten houden.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waaruit zou blijken dat de commissaris-generaal bij het onderzoek naar de toekenning van het verblijfsrecht duidelijk is tekort geschoten aan de vereisten gesteld door het redelijkheidsbeginsel. Vervolgens geeft verzoeker een definitie weer van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker herhaalt wederom dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de lage scholingsgraad, zijn leeftijd en het feit dat verschillende vragen betrekking hadden op gebeurtenissen die meer dan tien jaar geleden gebeurd zijn.

Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn asielaanvraag gegrond te verklaren en hem als vluchteling te erkennen.

2.2. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 december 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van

een tolk die het Portugees machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Uit de uiteenzetting van verzoeker kan worden afgeleid dat hij de concrete motieven van de commissaris-generaal op zich niet betwist maar dat hij wel de mening is toegedaan dat de verwerende partij rekening had moeten houden met enkele verschoningsgronden, met name zijn lage scholingsgraad en het feit dat gebeurtenissen reeds tien jaar geleden zijn gebeurd. De Raad dient toch te wijzen op de bewijslast die thans rust bij verzoeker. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is aldus geen dienstig verweer.

Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding verwacht worden dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van

het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS